

никът“ на Царь Симеона, който е билъ преписанъ за князь Свѣтослава въ XI. вѣкъ, а още повече приписката въ трподѣтъ отъ XIV-иятъ вѣкъ, който е принадлежалъ на Норова *). Ние видиме, че рускиятъ преписвачъ замѣнява името на дарь Симеона съ името на княза Свѣтослава и старее са да са отдалечи отъ оригинальтъ; а сѣрбскиятъ преводачъ са смъзнава, че е извършилъ тѣшко дѣло. Но старо-българскиятъ езикъ е претърпѣвалъ измѣненія и въ сама България. Извѣстно е, че България, която много пѣти е търпѣла потрѣсенія не само въ гражданско, но и въ черковно отношение, е била длъжна да подпада и въ извѣрѣдно невѣжество, което е имало голѣмо влияние и на пародниятъ езикъ. Но г. Григоровичъ мисли, че въ България въ така нарѣченниятъ „срѣдни периодъ“ са е чувствувала даже и потрѣбность да са измѣни или да са преобрази стариятъ черковни езикъ. Съ това дѣло сѣ са занимаде двата български патриарха, Иоакимъ и Евтимий. Тѣхните труди сѣ биде слѣдъ време точка за подражанье и тѣхното време са нарича търновски периодъ на черковно-славянската литература. Иоакимъ е живѣлъ въ XIII., а Евтимий въ XIV-иятъ вѣкъ. Тѣхните списания иматъ различни ударения, оксипи и варири, които са не срѣщатъ по-напредъ. Послѣ падението на Сѣрбия и послѣ унищожението на България, срѣдоточнето на черковно-славянската книжевность са улжитило камъ сѣ-

*) Таа приписка е немаловажна за историята на старо-славянскиятъ езикъ. Его и: сѣ триодъ извода светогорскаго пѣвога и сѣ тинакомъ и сѣ октавомъ извода новoga на истинъ боугарскаго ѣзика — теръ Богъ вѣсть ведма ни е било оуемъ прѣставѣти га на сѣрбски ѣзикъ“.